

Nie można było przyjąć, że czynności dotyczące pomocy społecznej wykonywane za pośrednictwem domu pomocy społecznej oraz miejskiego ośrodka pomocy rodzinie, są świadczone na podstawie umowy cywilnoprawnej, w której to strony ustalają zgodnie wzajemne prawa i obowiązki. Beneficjent korzysta z czynności dotyczących pomocy społecznej na podstawie decyzji administracyjnej, w decyzji administracyjnej wyliczone też są opłaty w oparciu o przepisy ustawy o pomocy społecznej. Tak wynika z wyroku WSA w Poznaniu z 20 grudnia 2018 r. sygn. I SA/Po 784/18.

Sąd rozpatrując skargę na interpretację indywidualną przyznał rację miastu. W uzasadnieniu wyroku wskazał, że analizując treść art. 13 ust. 1 Dyrektywy 2006/112/WE, należy zauważyć, że przepis ten nakazuje mimo wszystko uznać organ władzy publicznej podejmujący działania w takim charakterze za podatnika VAT, jeśli na skutek wyłączenia go z tej kategorii, doszłoby do znaczącego zakłócenia konkurencji. Omawiany wpływ na konkurencję mógłby powstać w sytuacji, gdy podmiot prawa publicznego, poprzez fakt nieobjęcia świadczonych przez niego usług, analogicznych jak usługi przedsiębiorców, lecz obciążonych niższymi kosztami pomijającymi VAT, znalazłby się w pozycji uprzywilejowanej w stosunku do przedsiębiorców, którzy podatek ten musieliby doliczyć do ceny świadczonych usług na zasadach ogólnych. W ocenie Sądu w okolicznościach sprawy brak jest podstaw do stwierdzenia istnienia takiego ryzyka. Co istotne tego rodzaju usługi świadczone przez podmioty gospodarcze są na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 22 ustawy o VAT zwolnione z podatku. W ocenie Sądu trudno zatem uznać, aby w przypadku świadczenia usług publicznej pomocy tym osobom (za które na marginesie pobierane są opłaty dostosowane do ich sytuacji materialnej) miałyby dojść do zakłócenia konkurencji poprzez uznanie skarżącej za podmiot wyłączony z kategorii podatników VAT, i to zakłócenia znaczącego, tak jak tego wymaga treść Dyrektywy.

Źródło: [CBOSA](#)